

Sygn. akt VI U 372/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Marcin Bik
Protokolant:	Paulina Zawada

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r. w Warszawie

sprawy z odwołania I. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w W.

z udziałem zainteresowanego Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania I. P. (1)

od decyzji z dnia 20 września 2018 r. znak (...), z dnia 23 listopada 2018 r. znak (...), z dnia 28 stycznia 2019 r. znak (...) - (...)07

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 20 września 2018 r. znak (...) i przyznaje odwołującemu I. P. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 30 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r.;

2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 23 listopada 2018 r. znak (...) i przyznaje odwołującemu I. P. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 września 2018 r. do 17 listopada 2018 r.;

3. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 28 stycznia 2019 r. znak (...) - (...)07 i przyznaje odwołującemu I. P. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 18 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. oraz od 5 lutego 2019 r. do 1 marca 2019 r.

Sygn. akt VI U 372/18

UZASADNIENIE

W dniu 22 października 2018 r. wpłynęło odwołanie I. P. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 20 września 2018 r. Znak (...). Odwołujący się zaskarżył decyzję w całości i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że niezdolność do pracy w okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. należy do innego okresu zasiłkowego niż niezdolność do pracy w okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r., a w konsekwencji przyznanie ubezpieczonemu zasiłku także za okres od dnia 30 sierpnia 2018 r. do dnia 18 września 2018 r. (odwołanie k. 1-2).

W uzasadnieniu odwołujący się zakwestionował słuszność opinii lekarza orzecznika ZUS, która legła u podstaw zaskarżonej decyzji. Z zaświadczeń lekarskich potwierdzających niezdolność do pracy w okresach od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. i od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. jednoznacznie wynika, że pierwszy ze wskazanych okresów niezdolności spowodowany był zaburzeniami depresyjnymi nawracającymi (kod F33) zaś drugi nadciśnieniową chorobą serca. (kod I11) co oznacza, że nie były to choroby współistniejące. Nawet sam fakt współistnienia choroby o kodzie F33 nie daje podstaw do przyjęcia, że choroba o kodzie I 11 była powodem niezdolności do pracy w okresie od 19 stycznia 2018r. do 9 lipca 2018 r., zwłaszcza że ustawa o świadczeniach pieniężnych nie posługuje się pojęciem chorób współistniejących. Powodem niezdolności do pracy były bowiem zaburzenia depresyjne nawracające, a nie nadciśnieniowa choroba serca, której objawy ustąpiły we wskazanym okresie (odwołanie k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na odwołanie k. 8).

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że w 2018 r. odwołujący się był niezdolny do pracy z powodu choroby i otrzymał zaświadczenia lekarskie za okres od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. oraz od 20 sierpnia 2018 r. Do 18 września 2018 r. W opinii z dnia 6 września 2018 r. Zastępca głównego lekarza orzecznika ZUS stwierdził, że choroba z powodu której wydano zaświadczenie lekarskie za okres od 20 września 2018 r. do 18 września 2018 r. współistniała z niezdolnością do pracy w okresie od 9 lipca 2018 r. W treści odwołania odwołujący się nie wskazał żadnych nowych okoliczności, mogących mieć wpływ na zmianę decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 8 - 9).

Kolejne odwołanie I. P. (2) wniósł w dniu 2 stycznia 2019 r. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 20 września 2018 r. znak (...). Decyzję odmawiającą mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 września 2018 r. do 17 listopada 2018 r. W uzasadnieniu powołał argumentację jak w poprzednim odwołaniu, bowiem uznanie ze niezdolność do pracy w okresie od 9 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. i od 20 sierpnia 2018 r. do 17 listopada 2018 r. należą do jednego okresu zasiłkowego, który zakończył się w dniu 29 sierpnia 2018 r. stanowiło podstawę do wydanej decyzji (odwołanie k. 1-6 akt sprawy VI U 43/19).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Wskazał, że ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że w 2018 r. odwołujący się był niezdolny do pracy z powodu choroby i otrzymał zaświadczenia lekarskie za okres od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. oraz od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. Według lekarza orzecznika ZUS niezdolności w tych okresach należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego. W dalszej kolejności odmówiono zasiłku za kolejny okres tj. od dnia 19 września 2018 r. do 17 listopada 2018 r. W odwołaniu natomiast odwołujący się nie wskazał, żadnych nowych okoliczności mających wpływ na zmianę decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 13-13v).

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2019 r. Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę niniejszą ze sprawą VI U 43/19 (postanowienie k. 17 akt sprawy VI U 43/19).

W dniu 11 marca 2019 r. odwołujący się złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 28 stycznia 2019 r. znak (...) - (...) 07 w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres od dnia 18 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. oraz od dnia 5 lutego 2019 r. do 1 marca 2019 r. W uzasadnieniu wskazał, że opinie lekarzy orzeczników ZUS jakie legły u podstaw wydanych decyzji i konsekwentnie stanowiły podstawę do odmowy zasiłku chorobowego za wskazane okresy (odwołanie k. 1-4 akt o sygn. VI U 93/19).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu podał, że z uwagi na fakt że niezdolności do pracy od 18 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. Orzeczone zostały bez przerwy z niezdolnością trwająca do 17 listopada 2018r. Brak jest jednak prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 listopada 2019 r. do 16 stycznia 2019 r. Zastępca głównego orzecznika ZUS w opinii z dnia 25 stycznia 2019 r. Ustalił, że przebieg choroby z powodu której orzeczono niezdolności do 16 stycznia 2019 r. Potwierdza jej współistnienie w okresie dalszej

niezdolności do pracy od 22 stycznia 2019 r., choroby te nie mają ze sobą związku. Wobec powyższego brak jest podstaw do zasiłku chorobowego za okres od 5 lutego 2019 r. do 1 marca 2019 r. Wskazał, że za okres od 22 stycznia 2019 r. do 4 lutego 2019 r. Nie jest kompetentny do wydania decyzji, bowiem należy się odwołującemu wynagrodzenie chorobowe wypłacane przez płatnika (odpowiedź na odwołanie k. 14-15).

Postanowieniem z dnia 9 maja 2019 r. Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę niniejszą ze sprawą VI U 93/19 (postanowienie k. 18 akt sprawy VI U 93/19).

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2018 r. Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu zainteresowanego Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (postanowienie k. 12).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w niezmienionym kształcie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się był zatrudniony w Ministerstwie Rodziny Pracy i Polityki Społecznej. Stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron z dniem 25 stycznia 2019 r. Od dnia 26 stycznia 2019 r. odwołujący się jest na emeryturze. Pozostaje pod stałą kontrolą kardiologa od około 1990 r. Schorzenie to nie miało wpływu na podjęcie i przebieg jego pracy zawodowej. W 2016 r. przeszedł operację nowotworu prostaty. W 2017 r. pojawiły się problemy z sercem. Stwierdzono migotanie serca. Poddany został kardiowersji. W 2018 r. pojawiły się skoki ciśnienia.

W okresach od dnia od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r., od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r., od dnia 19 września 2018 r. do 17 listopada 2018 r. oraz od dnia od dnia 18 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. i od dnia 5 lutego 2019 r. do 1 marca 2019 r. odwołujący się pozostawał niezdolny do pracy (zestawienie zwolnień lekarskich - akta rentowe).

W okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 sierpnia 2018 r. odwołujący się był niezdolny do pracy z powodu następujących schorzeń:

- od 19 stycznia 2018 r. do 7 maja 2018 r. z powodu schorzenia o symbolu F 33 co oznacza - zaburzenia depresyjne nawracające.
- od 8 maja 2018 r. do 8 czerwca 2018 r. z powodu schorzenia o symbolu F32 co oznacza - epizod depresyjny
- od 9 czerwca 2018 r. do 9 lipca 2018 r. Z powodu schorzenia o symbolu F33 co oznacza - zaburzenia depresyjne nawracające.

W okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. i dalej bez żadnej przerwy od 19 września 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. odwołujący się był niezdolny do pracy z powodu schorzenia o symbolu I 11 co oznacza - nadciśnienie tętnicze (omyłkowy wpis J 11 co oznacza - grypę wywołaną niezidentyfikowanym wirusem) (zaświadczenie k. 36). Od dnia 22 stycznia 2019 r. do 1 marca 2019 r. Pozostawał niezdolny do pracy z powodu schorzenia o symbolu G56 co oznacza - zespół cieśni nadgarstka. (zestawienie zaświadczeń - akta rentowe).

W okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. odwołujący się mimo, że leczony był co najmniej od 9 lutego 2016 r. z powodu choroby nadciśnieniowej nie pozostawał niezdolny do pracy z przyczyn kardiologicznych. Z tego powodu w trakcie badań profilaktycznych z dnia 14 listopada 2017 r. nie stwierdzono przeciwwskazań do wykonywania pracy głównego specjalisty. Zwolnienie lekarski do 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. wydawane zostało z powodu zaburzeń psychicznych (F32 oraz F33). Równolegle odwołujący się leczony był z powodu nadciśnienia tętniczego, choroby współistniejącej ze schorzeniem będącym podstawą wydawanego zwolnienia lekarskiego. Nie był jednak z tego powodu niezdolny do pracy. W okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. wykazały cechy zmian w mięśniu serca w przebiegu zwyżek ciśnienia tętniczego. To stało się podstawą zwolnienia w ww. okresie i kolejnych okresach.

Organ rentowy jednak do jednego okresu zasiłkowego 182 dni zaliczył okresy niezdolności do pracy przypadające na okres od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. od 20 sierpnia 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. oraz od 22 stycznia 2019 r. do 1 marca 2019 r., który upłynął z dniem 29 sierpnia 2018 r. W opinii lekarskiej z dnia 6 września 2018 r. zastępca lekarza orzecznika ZUS wskazał, że choroba o numerze statystycznym I 11 jest chorobą współistniejącą w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby F 33 (opinia - akta rentowe).

Decyzją z dnia 20 września 2018 r. znak: Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. uznał, że niezdolność do pracy odwołującego się do pracy z powodu choroby w okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. oraz w okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018r. należą do 182 - dniowego okresu zasiłkowego, który zakończył się 29 sierpnia 2018 r. W konsekwencji organ rentowy ww. odmówił zasiłku chorobowego za okres od 30 sierpnia 2018r. do 18 września 2018 r. (decyzja - akta rentowe).

Decyzją z dnia 23 listopada 2018 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. uznał, że niezdolność do pracy z powodu choroby w okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. i od dnia 20 sierpnia 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. oraz od 22 stycznia 2019 r. do 1 marca 2019 r. należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego, a także odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. oraz od 5 lutego 2019 r. do 1 marca 2019 r. (decyzja - akta rentowe dołączone do sprawy VI U 93/19).

W opinii lekarskiej z dnia 12 grudnia 2018 r. lekarz orzecznik wskazał, że niezdolność do pracy spowodowana jest osłabieniem, nieunormowanym nadciśnieniem i cukrzycą, objawami depresji (opinia - akta rentowe). W opinii z dnia 25 stycznia 2019 r. zastępca lekarza orzecznika ZUS wskazał, że dane zawarte w dokumentacji i opinii lekarza orzecznika z dnia 12 grudnia 2018 r., a także rodzaj i przebieg choroby I 11 jednoznacznie potwierdzają jej współistnienie w okresie dalszej (od dnia 21 stycznia 2019 r.) niezdolności do pracy spowodowanej chorobą G56. Choroby nie mają ze sobą związku (orzeczenie - akta rentowe).

Decyzją z dnia 28 stycznia 2019 r. znak (...) - (...) 07 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. uznał niezdolność do pracy z powodu choroby w okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. i od dnia 20 lipca 2018 r. do 17 listopada 2018 r. należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego, a także odmówił prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres od dnia 18 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. oraz od dnia 5 lutego 2019 r. do 1 marca 2019 r. (decyzja - akta rentowe).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w aktach sprawy VI U 93/19 oraz VI U 43/19, na podstawie opinii biegłego, opinii uzupełniającej i odpowiedzi pisemnej na zapytanie Sądu (opinia k. 45-46; opinia uzupełniająca k. 68; odpowiedź biegłego k. 83 oraz na podstawie zeznań odwołującego się k. 21 - 22 e - protokół (...)(...)

Autentyczności dokumentów złożonych do akt sprawy żadna ze stron nie kwestionowała toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Zeznaniom odwołującego się Sąd dał wiarę w całości bowiem korespondowały one z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Odwołania jako uzasadnione zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust 1 z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 266 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Ustęp 2 omawianego przepisu wskazuje, że na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby traktuje się niemożność wykonywania pracy: 1) w wyniku decyzji wydanej przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi; 2) z powodu przebywania w:

- a) stacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego w celu leczenia uzależnienia alkoholowego,
- b) stacjonarnym zakładzie opieki zdrowotnej w celu leczenia uzależnienia od środków odurzających lub substancji psychotropowych
- 3) skutek poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów

Zgodnie z art. 8 w/w ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Zgodnie z art. 9 ust 1 i 2 w/w ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego okresem zasiłkowym, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W myśl wyżej powołanych przepisów do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Po wyczerpaniu 182 dni okresu zasiłkowego, jeżeli dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy, ubezpieczonemu może zostać przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres do 12 miesięcy kalendarzowych.

W zaświadczeniu lekarskim o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby informacje o okolicznościach mających wpływ na prawo do zasiłku chorobowego podaje się z zastosowaniem kodów literowych.

Z uwagi na fakt, że rozstrzygnięcie w tej sprawie wymagało wiedzy specjalistycznej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza kardiologa w celu ustalenia czy w okresie niezdolności do pracy od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. odwołujący się pozostawał niezdolny do pracy również z przyczyn objętych zwolnieniem lekarskim od 20 sierpnia 2018r. do 18 września 2018 r. tj. z powodów kardiologicznych (postanowienie k.21v).

W opinii z dnia 26 lutego 2019 r. biegły kardiolog wskazał, że po analizie dostępnej dokumentacji stwierdził iż w okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 sierpnia 2018 r. Był niezdolny do pracy z powodu innego schorzenia niż w okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018r. (bez względu czy było to schorzenie I- 11 czy J - 11). Biegły nie zgodził się z opinią lekarza orzecznika ZUS , który podobnie jak on nie miał dokumentacji informującej, że w okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. odwołujący się nadal leczył się z powodu objawów depresyjnych. To, że leczył się z tego powodu do 9 lipca 2018 r. nie dowodzi, że to schorzenie było też podstawą zwolnienia w dalszym okresie . Mimo zaleceń odwołujący się nie przedstawił żadnej dokumentacji związanej z leczeniem i stanem jego zdrowia. Brak takiej dokumentacji także w aktach sprawy (opinia k. 45-46). Odwołujący się zgodził się z opinią biegłego (protokół k. 57v). W opinii lekarskiej zastępca głównego lekarza orzecznika ZUS zgłosił zastrzeżenia do opinii wskazując, że nie miał on pełnej wiedzy dotyczącej danych zawartych w dokumentacji leczenia. Fakt rozpoznania nadciśnienia z zajęciem serca (I - 11) co najmniej od 9 lutego 2016 r. do tej pory z przerwami, okresy niezdolności do pracy na wiele miesięcy do 21 listopada 2017 r. Oraz po okresie niezdolności do pracy od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. Z powodu zaburzeń depresyjnych, ponownie od 20 sierpnia 2018 r., niezdolność z powodu choroby nadciśnieniowej. W dokumentacji medycznej stałe leczenie hypotensyjne. Wniósł o uzupełnienie opinii o ocenę współistnienia zaawansowanego nadciśnienia tętniczego w czasie niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych i ewentualnych skutków leczenia z jego powodu w trakcie jakiegokolwiek innej choroby (pismo k. 61).

W opinii uzupełniającej z dnia 5 sierpnia 2019 r. biegły kardiolog wskazał, że po ponownym zapoznaniu się z dostępną dokumentacją sądowo - lekarska stwierdza że zgodnie z zaświadczeniem z dnia 19 kwietnia 2019 r. odwołujący się w okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. i dalej był na zwolnieniu z powodu schorzenia I - 11 co oznacza

chorobę nadciśnieniową z zajęciem serca. W okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. odwołujący się był niezdolny do pracy z powodu schorzenia o symbolu F33 oraz F 32 co oznacza zaburzenia depresyjne. Jednocześnie z dokumentacji z leczenia kardiologicznego z okresu od 19 stycznia 2018 r. do 18 września 2018 r. dodatkowo przesłanego wyniku, że wnioskodawca leczony był z powodu choroby nadciśnieniowej. Biegły podniósł, że w związku z powyższym wnioskować można, że w trakcie leczenia choroby nadciśnieniowej pojawiły się dolegliwości o charakterze depresyjnym i one były wtedy podstawą udzielanych zwolnień lekarskich. Informacja, że odwołujący leczy chorobę nadciśnieniową co najmniej od 9 lutego 2016 r. nie ma znaczenia. Orzeczeniem z Poradni Medycyny Pracy z dnia 22 listopada 2017 r. został on mimo to w okresie od 22 listopada 2017 r. do 7 listopada 2020 r. dopuszczony do pracy w charakterze głównego specjalisty. Po analizie pełnej dokumentacji stwierdził, że schorzenie z okresu od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. współistniało ze schorzeniem z powodu którego odwołujący się otrzymywał zwolnienie w okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. zgodził się ze stwierdzeniem organu rentowego (opinia uzupełniająca k. 68). ZUS nie wnosił uwag do opinii (pismo k. 77).

W dniu 11 października 2019 r. Sąd zobowiązał biegłego do wyjaśnienia czy w okresie niezdolności do pracy od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. odwołujący się pozostawał niezdolny do pracy również z powodów kardiologicznych wobec stwierdzenia w opinii uzupełniającej z dnia 5 sierpnia 2019 r., że biegły zgadza się z twierdzeniami organu ZUS oraz zawarcia w opinii stwierdzenia, że nie ma znaczenia, że odwołujący się leczył chorobę nadciśnieniową co najmniej od 9 lutego 2016 r. i że orzeczeniem z Poradni Medycyny Pracy z dnia 22 listopada 2017 r. został on mimo to w okresie od 22 listopada 2017 r. do 7 listopada 2020 r. dopuszczony do pracy w charakterze głównego specjalisty (zarządzenie k. 79).

W odpowiedzi biegły wskazał, że w okresie od 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. odwołujący się mimo, że leczony był co najmniej od 9 lutego 2016 r. z powodu choroby nadciśnieniowej nie pozostawał niezdolny do pracy z przyczyn kardiologicznych. Z tego powodu w trakcie badań profilaktycznych z dnia 14 listopada 2017 r. nie stwierdzono przeciwwskazań do wykonywania pracy głównego specjalisty. Fakt leczenia zwyżek ciśnienia tętniczego nie musi stanowić o niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych - szczególnie że odwołujący się wykonywał pracę urzędniczą - głównego specjalisty. Nie zmienia to faktu, że w trakcie zwolnienia lekarskiego do 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. wydawanego z powodu zaburzeń psychicznych (F32 oraz F33) odwołujący się leczony był z powodu nadciśnienia tętniczego, choroby współistniejącej ze schorzeniem będącym podstawą wydawanego zwolnienia lekarskiego. W okresie od 20 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r. wykazały cechy zmian w mięśniu serca w przebiegu zwyżek ciśnienia tętniczego. To stało się podstawą zwolnienia w ww. okresie (odpowiedź biegłego k. 83). ZUS nie zgłosił zastrzeżeń do opinii biegłego (pismo k. 88).

Sąd zważył, że opinia biegłego była zgodna z wymogami art. 285 k.p.c., tj. zawierała uzasadnienie i była wyczerpująca. Razem z opiniami uzupełniającymi stanowiła jedną, spójną całość. Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, integralnymi elementami treści każdej prawidłowo sporządzonej opinii są: sprawozdanie z dokonanych czynności i spostrzeżeń, odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, udzielone w sposób kategoryczny, jego wnioski oraz uzasadnienie pozwalające na sprawdzenie przez sąd logicznego toku rozumowania biegłego (vide wyrok SN z dnia 15 czerwca 1970 r., I CR 224/70, LEX nr 6750; postanowienie SN z dnia 20 listopada 1973 r., I CR 646/73, LEX nr 7340, wyrok SN z dnia 7 grudnia 2011 r., II CSK 141/11, LEX nr 1110969). Kryteriami zatem oceny opinii biegłego są zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień staranności wyrażonych w niej wniosków (vide wyrok SA w Katowicach z dnia 7 lutego 2013r. V ACa 668/12). W ocenie Sądu opinia była logiczna i nie budziła wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Nie pozostawiała wątpliwości co do stanu zdrowia odwołującego się w spornym okresie. Sąd w szczególności uznał za przekonujące i uzasadnione materiałem dowodowym przekonanie biegłego, że fakt leczenia zwyżek ciśnienia tętniczego nie musi stanowić o niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych i nie stanowił - szczególnie że odwołujący się wykonywał pracę urzędniczą - głównego specjalisty i został dopuszczony do pracy. Nie zmienia to faktu, że w trakcie zwolnienia lekarskiego do 19 stycznia 2018 r. do 9 lipca 2018 r. wydawanego z powodu zaburzeń psychicznych (F32 oraz F33) odwołujący się leczony był z powodu nadciśnienia tętniczego, choroby współistniejącej ze schorzeniem będącym podstawą wydawanego

zwolnienia lekarskiego, ale nie to było przyczyną jego niezdolności do pracy, a depresja. Sam fakt chorowania na chorobę przewlekłą nie może oznaczać niejako automatycznego zliczenia do jednego okresu zasiłkowego niezdolności do pracy z tej przyczyny i przypadku zapadnięcia na inną chorobę, która powoduje niezdolność do pracy. Zliczenie to jest możliwe wtedy, gdy przewlekła choroba współlistniejąca również niezdolność do pracy powoduje. Powyższe w niniejszej sprawie nie zostało stwierdzone.

Mając na uwadze powyższe Sąd zmienił wszystkie zaskarżone decyzje tj. decyzję z dnia 20 września 2018 r. , z dnia 23 listopada 2018 r. I z dnia 28 stycznia 2019 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego. za okres od 30 sierpnia 2018 r. do 18 września 2018 r., za okres od 19 września 2018 r. do 17 listopada 2018 r. i za okres od 18 listopada do 16 stycznia 2019 r. i od 5 lutego 2019 r. o 1 marca 2019 r.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.